

Kitab Daniel - Nomer Lima Puluh

Muka Rusiah Nubuat Daniel 8: Wahyu Palmoni

Jeff Pippenger

2024-01-14

Dina Daniel pasal dalapan, Daniel dipasih anu hiji titingalian ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, sarta sanggeus éta anjeunna ngadangu hiji paguneman sawarga anu diwawakilan ku hiji patalékan jeung hiji jawaban.

Tuluy abdi ngadangu saurang nu suci keur nyarita, sarta aya deui saurang nu suci nyarios ka nu suci anu tadi nyarita éta, “Sakumaha lilana ieu tetenjoan ngeunaan kurban sapopoe, jeung palanggaran anu ngabalukarkeun kamusnahan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan diserenkeun pikeun diinjak-injak ku suku?” Sarta anjeunna ngandika ka abdi, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy tempat suci bakal disucikeun.” Daniel 8:13, 14.

Dua belas ayat kahiji ngagambarkeun titingalian, ari ayat katilu welas jeung kaopat welas nandakeun titingalian séjén. Saperti dina dua kecap Ibrani anu béda, nu duanana ditarjamahkeun jadi “take away,” jeung dua kecap Ibrani anu béda, nu duanana ditarjamahkeun jadi “sanctuary,” dina Daniel pasal dalapan aya deui dua kecap Ibrani anu béda, nu duanana ditarjamahkeun jadi “vision.”

Ngeunaan dua kecap anu ditarjamahkeun jadi “dicabut,” para teolog Adventisme ngadebat yén duanana kecap éta kudu dipikaharti sarua hartina “ngaleungitkeun.” Ngeunaan dua kecap anu ditarjamahkeun jadi “Bait Suci,” para teolog Adventisme ngadebat yén duanana kecap éta kudu dipikaharti sarua hartina “Bait Suci Allah”, jeung ngeunaan dua kecap anu ditarjamahkeun jadi “tetempoan,” para teolog Adventisme, sakali deui, ngaleungitkeun bédana antara éta dua kecap. Bédana éta cukup penting pikeun Daniel, nepi ka anjeunna ngahaja ngagunakeun dua kecap Ibrani anu kacida béda-bédana, ku kituna urang kudu ngaidéntifikasi jeung ngajaga éta bédana. Kecap “tetempoan,” dina ayat tilu welas, nyaéta kecap Ibrani “chazon,” sarta hartina impian, wahyu, atawa sabda nubuat—hiji tetempoan.

Kecap “vision” kapanggih sapuluh kali dina Daniel pasal dalapan, tapi éta ngawakilan dua kecap Ibrani anu béda. “Chazon,” anu aya dina ayat katilu welas, ogé kapanggih dina ayat kahiji, tuluy dua kali dina ayat kadua, tangtu dina ayat katilu welas, jeung sakali dina ayat kalima welas, katujuh welas, jeung ka dua puluh genep. Tujuh tina sapuluh kali kecap “vision” muncul dina Daniel pasal dalapan, éta téh kecap “chazon,” anu saukur hartina “hiji tetenjoan”.

Tilu kali séjén kecap “vision” muncul dina Daniel pasal dalapan, éta téh kecap Ibrani “mareh,” anu hartina hiji paningal; atawa hiji rupaning katingal. Dina pasal dalapan, kecap Ibrani “mareh” ogé ditarjamahkeun sakali lain jadi “vision,” tapi jadi “appearance,” ku kituna leuwih sampurna ngajentrekeun harti éta kecap. Ku naon Daniel ngagunakeun dua kecap Ibrani anu béda, anu raket pisan hartina nepi ka para panarjamah nganggep éta sarua waé? Naha éta penting?

“Sagala prinsip dina firman Allah miboga tempatna séwang-séwangan, unggal kanyataan miboga patalina. Jeung sakabéh wangun nu lengkepna, dina rarancang jeung palaksanaanna, mere kasaksian ngeunaan Pangarangna. Wangun anu saperti kitu moal aya akal iwal ti Akal Nu Teu Aya Watesna nu sanggup ngararancang atawa ngawangunna.” Education, 123.

Jawaban kana patalékan kadua téh nyaéta Enya, yén enya pisan penting naha Daniel nyieun éta pamilihan, ku kituna jadi tanggung jawab murid nubuat pikeun narékahan ngartos patalékan kahiji, anu nanyakeun naha Daniel nyieun éta pamilihan. Pamilihan-pamilihan anu anjeunna jieun ngeunaan kecap anu ditarjamahkeun jadi “sanctuary,” jeung kecap anu ditarjamahkeun jadi “take away,” miboga akibat langgeng; ku sabab éta, naha aya nu ngarepkeun yén pentingna kecap anu ditarjamahkeun jadi “vision” bakal kirang? “Unggal kanyataan” miboga “pangaruhna” “dina firman Allah,” sarta mangaruhan “struktur” kenabian, jeung kagenepan éta nubuat nalika éta “dilaksanakeun.”

Nalika urang mimiti nimbang kecap “visi,” dina pasal dalapan, hiji “kanyataan” anu miboga “patali” jeung kasaksian Daniel, nya éta saha anu ngawalon patalékan dina Daniel dalapan, ayat tilu welas ku kecap, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy tempat suci bakal disucikeun.”

Aya opat kanyataan anu boga “pangaruh” langsung kana Daniel pasal dalapan, anu ku sim kuring rek dibahas. Salah sahijina nya éta yén titingalian ngeunaan Walungan Ulai geus diidentifikasi minangka hiji nubuat pikeun poé-poé panungtungan, sarta éta ogé mangrupa lambang tina “pangaweruh” kitab Daniel anu “dibuka segelna” dina “waktu ahir” dina taun 1798.

Perlu aya panalungtikan anu leuwih raket kana Firman Allah. Hususna kitab Daniel jeung Wahyu kudu dipaparinkeun perhatian saperti can kungsi saméméhna dina sajarah pagawean urang. Bisa jadi aya sababaraha widang nu kirang ku urang diucapkeun ngeunaan kakawasaan Romawi jeung kapapaan, nanging urang kudu ngagero perhatian kana naon anu geus dituliskeun ku para nabi jeung para rasul dina ilham Roh Allah. Roh Suci geus ngatur sagala perkara, boh dina dipasihkeunana nubuat boh dina kajadian-kajadian anu digambarkeun, ku kituna ngajar yén agén manusa kudu dijaga supaya teu katempo, disumputkeun dina Kristus, sedengkeun Gusti Allah sawarga jeung hukum-Na kudu diluhurkeun.

“Maca kitab Daniél. Pénta sajarah karajaan-karajaan anu digambarkeun di dinya, hiji-hiji kalawan taliti. Tenjo para negarawan, déwan-déwan, bala tentara anu kuat, sarta tingali kumaha Allah damel pikeun ngahinakeun kasombongan manusa, jeung ngagolerkeun kamulyaan manusa kana lebu. Ngan Allah waé anu digambarkeun minangka Anu Agung. Dina titingalian nabi, Anjeunna katingali ngaruntuhkeun hiji pamingpin anu kawasa sarta ngadegkeun nu séjén. Anjeunna diungkabkeun minangka Raja jagat raya, anu badé ngadegkeun Karajaan-Na anu langgeng—Nu Sepuh Poe-poe, Allah anu hirup, Sumber sagala hikmat, Panguasa mangsa ayeuna, anu nganyatakeun mangsa nu bakal datang. Maca jeung pahami kumaha miskinna, kumaha rapuhna, kumaha sakeudeung umurna, kumaha sesatna, kumaha salahna, manusa anu ngangkat jiwana kana kasia-siaan.”

“Roh Suci ngaliwatan Yesaya nunjukkeun urang ka Allah, Allah anu hirup, minangka tujuan utama perhatian—ka Allah sakumaha diungkabkeun dina Kristus. ‘Ka urang saurang budak lahir, ka urang saurang Putra dipasihkeun: jeung pamaréntahan bakal aya dina taktak-Na: jeung

ngaran-Na bakal disebut Ajaib, Panaséhat, Allah anu Perkasa, Rama anu Langgeng, Raja Damai' [Yesaya 9:6].”

“Cahaya anu ditampi ku Daniel langsung ti Allah dipasihkeun hususna pikeun poé-poé panungtungan ieu. Visi-visi anu anjeunna tingali di sisi walungan Ulai jeung Hiddekel, walungan-walungan gedé di Syinar, ayeuna keur lumangsung dina prosés kacumponan, sarta sagala kajadian anu geus diramalkeun moal lila deui baris kajadian.”

“Titénan kaayaan bangsa Yahudi dina mangsa nalika nubuat-nubuat Daniel dipaparinkeun. Bangsa Israil keur aya dina panawanan, baitna geus diruksak, palayanan di bait geus eureun. Agamana geus museur kana upacara-upacara dina sistem kurban. Maranéhna geus ngajadikeun wangun lahiriah jadi pangpentingna, ari sumanget ibadah anu sajati mah geus leungit. Palayanan maranéhna geus kacemar ku tradisi jeung prak-prakan kapidir, sarta dina ngalaksanakeun tata cara kurban maranéhna henteu nenjo saluareun kalangkang ka hakékatna. Maranéhna henteu nganyahokeun Kristus, kurban anu sajati pikeun dosa-dosa manusa. Gusti nyambut damel pikeun mawa éta umat kana panawanan, sarta ngeureunkeun palayanan-palayanan di bait, supaya upacara-upacara lahiriah ulah nepi ka jadi sakabéh eusina agama maranéhna. Asas-asas jeung prak-prakan maranéhna kudu dimurnikeun tina kapidiran. Palayanan ritual eureun supaya palayanan hate bisa dihirupkeun deui. Kamulyaan lahiriah disingkirkeun supaya anu rohani bisa dipanyatakeun.

“Di tanah pangbuangan maranéhna, waktu umat teh malik ka PANGERAN kalayan tobat, Anjeunna nembongkeun diri ka maranéhna. Maranéhna henteu boga gambaran lahiriah ngeunaan ayana-Na; tapi sinar caang ti Panonpoé Kabeneran nyorot kana pikiran jeung hate maranéhna. Nalika maranéhna sasambat ka Allah dina karendahan jeung kasusahna, tetempoan-tetempoan dipaparinkeun ka nabi-nabi-Na anu muka kajadian-kajadian mangsa nu bakal datang—runtagna para nu nindes umat Allah, datangna Sang Panebus, jeung ditegakkannana Karajaan anu langgeng.” Manuscript Releases, jilid 16, 333–335.

“Fakta” yén tetenjo Walungan Ulai dipaparinkeun pikeun poé-poé panungtungan nuntut supaya saurang panalungtik nubuat usaha ngartos naon anu geus dinubuatkeunana ngeunaan kajadian-kajadian anu dilambangkeun dina éta tetenjo. “Perkara-perkara” nubuat anu patali jeung tetenjo Walungan Ulai “dibentuk” ku “Roh Suci” “boh dina maparin nubuatna, boh dina kajadian-kajadian anu dipidangkeun.” Naon anu keur kajadian ka saurang nabi nalika manéhna narima hiji tetenjo, kitu deui kajadian-kajadian nubuat anu diidentifikasi ku éta nabi, kudu ditalungtik, kalayan pangaweruh yén duanana mangrupikeun gambaran nubuat ngeunaan naon anu bakal kacumponan dina poé-poé panungtungan. Petikan saméméhna nekenkeun yén urang kudu ngakuan yén Daniel aya dina panangkaran “tujuh kali.”

Daniel ngawakilan jalma-jalma anu nyadar kana panawanan maranéhna dina panungtungan tilu satengah poé dina Wahyu sabelas, anu tuluy malik ka Gusti kalayan tobat, ngalaksanakeun doa Imamat dua puluh genep, misahkeun anu mulya tina anu hina, tuluy Gusti ngalaksanakeun jangji-Na pikeun ngumpulkeun jalma-jalma anu geus sumebar, nalika Anjeunna nembongkeun diri-Na ka maranéhna. Ku kituna, “obyék utama perhatian” maranéhna nyaéta “Allah sakumaha dinyatakeun dina Kristus.”

“Bantalan” tina tetenjo ngeunaan Walungan Ulai, jeung kumaha éta nyumbang kana “struktur” amanat nubuat anu “dirancang” ku Kristus, nyaéta “kanyataan” kahiji anu geus ku urang dipertimbangkeun sacara ringkes, sarta petikan anu dikutip éta netelakeun yén tujuan utama urang kudu wahyu ngeunaan Allah, sakumaha “diwahyukeun dina Kristus.” Dina Daniel pasal dalapan, Kristus henteu dipintonkeun sakumaha Anjeunna dipintonkeun ku Yesaya, waktu Yesaya nétélakeun yén “jenengan-Na bakal disebut Ajaib, Panaséhat, Allah anu Perkasa, Rama anu Langgeng, Raja Damai.” Dina Daniel pasal dalapan, Allah diwahyukeun dina Kristus salaku Palmoni, anu hartina Nu Ngitung anu Ajaib, atawa Nu Ngitung Rahasia.

Éta “kanyataan” nungtut supaya “harti” tina ngaran “Palmoni” dipaluruh, bareng jeung kumaha éta ngaran nyumbang kana “struktur” jeung “rancangan” tina éta nubuat. “Kanyataan” katilu dina Daniel pasal dalapan, anu kudu dipikawanoh, nyaéta yén dina éta pasal pilar doktrinal puseur gerakan Millerite ditepikeun. Permata pangcaangna Miller kapanggih dina ayat opat welas, sarta urang kudu ngupaya ngartos “harti” anu dipiboga ku éta “kanyataan” kana visi Walungan Ulai, anu ayeuna keur dina prosés kalumangsunganana.

Dina impian Miller, nalika peti éta diteundeun dina méja di tengah kamar-Na, éta ngagenclang ku caangna panonpoé; nanging dina poé-poé panungtungan peti éta leuwih gedé sarta ngagenclang sapuluh kali leuwih caang batan nalika mimiti diteundeun dina méja Miller. Naon anu aya dina paningal Walungan Ulai, anu ngawengku tihang puseur gerakan Millerite, nepi ka nambahan cahaya doktrin éta sapuluh kali dina poé-poé panungtungan? Naon anu diungkabkeun dina poé-poé panungtungan anu teu diungkabkeun dina mangsa ahir taun 1798? Naon ari “kajadian-kajadian” dina paningal Walungan Ulai, anu ceuk Sister White “ayeuna keur dina prosés kacumponan?”

Upami urang kalayan jujur ngahijikeun tilu kanyataan anu kahiji ieu (tetenjoan ngeunaan Ulai, Kristus anu dipidangkeun minangka Palmoni, jeung tihang ajaran anu puseur), urang kedah daék narima hiji pamanggih basajan anu bakal mangaruhan kana panalungtikan urang ngeunaan tetenjoan Walungan Ulai. Kanyataan-kanyataan anu dihiijikeun éta méré katerangan ka jalma-jalma anu hayang ningali, yén amanat anu dibuka segelna dina taun 1798 téh nya éta hiji amanat anu “digantungkeun kana waktu.” Tanpa unsur nubuat waktu anu sifatna ngaramal, amanat Miller moal kungsi aya.

“Fakta” kaopat anu aya patalina jeung ieu pasal nyaéta yén kaum Millerit nampilkeun hiji talatah anu dumasar kana waktu nubuat. Pikeun nekenkeun ieu fakta, Allah dinyatakeun di jero Kristus, dina ayat tilu welas jeung opat welas, minangka Juru-Itung Nu Ajaib (Palmoni). Pamadegan yén éta titingalian téh ngan ukur ngawengku netepkeun 22 Oktober 1844 minangka panungtungan tina dua rébu tilu ratus poé dina ayat opat welas, sarua waé jeung nyiram cai tiis kana panyingkepan Allah anu dinyatakeun ngaliwatan Kristus salaku Palmoni.

Para ahli teologi Adventisme parantos digawé kalayan tigin pikeun ngubur harti penting tina patalékan dina ayat katilu welas tina Daniel pasal dalapan, sangkan ngahasilkeun rasa dina sajian dongéng maranéhna, anu ku maranéhna parantos ditangtukeun bakal ngajaga jalma-jalma anu teu diajar, anu ceulina gatel, supaya ulah maliré kana bebeneran-bebeneran anu patali jeung tihang puseur Adventisme.

Naskah Suci anu, leuwih ti sakabéh nu séjénna, geus jadi boh dasar boh tihang puseur iman Advent nyaéta pangandika, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy tempat suci bakal disucikeun.” [Daniel 8:14.] Ieu kecap-kecap geus dipikawanoh ku sakabéh jalma anu percaya kana kadatangan Gusti anu geura. Ku biwir rébuan jalma ieu nubuat diucapkeun deui minangka semboyan iman maranéhna. Sakabéh ngarasa yén kana kajadian-kajadian anu dinubuatkeun di jerona gumantung harepan-harepan maranéhna anu pangcaangna jeung pangpangasihna. Poé-pocé nubuat ieu geus ditémbongkeun réngsé dina usum gugur taun 1844. Sarua jeung sesa dunya Kristen, dina mangsa éta kaum Adventis nyekel pamadegan yén bumi, atawa sabagianana, téh tempat suci. Maranéhna ngartos yén panyucian tempat suci nyaéta pamurnian bumi ku seuneu dina poé panungtungan anu agung, jeung yén ieu bakal kajadian dina kadatangan anu kadua. Ku kituna timbul kacindekan yén Kristus bakal mulang ka bumi dina taun 1844.

“Tapi waktu anu geus ditangtukeun téh geus kaliwat, jeung Gusti can nembongan. Jalma-jalma anu percaya terang yén Firman Allah moal gagal; tafsiran maranéhna kana nubuat éta pasti aya kasalahanana; tapi di mana kasalahan éta? Loba anu kalawan gagabah motong simpul kasusah éta ku mungkir yén 2300 poé téh réngsé dina taun 1844. Teu aya alesan anu bisa dipasihkeun pikeun ieu, iwal ti yén Kristus can sumping dina waktu anu dipiharep ku maranéhna. Maranéhna ngajukeun pamadegan yén lamun poé-pocé nubuat éta geus réngsé dina taun 1844, Kristus tangtu harita geus mulang pikeun nyucikeun Bait Suci ku cara ngamurnikeun bumi ku seuneu; jeung ku sabab Anjeunna can sumping, poé-pocé éta moal bisa geus réngsé.”

“Narima éta kacindekan téh sarua jeung nyangkal itungan baheula ngeunaan mangsa-mangsa nubuat. Eta 2300 poé geus kapanggih dimimitian nalika parentah Artahsasta pikeun mulangkeun jeung ngawangun deui Yerusalem mimiti berlaku, dina usum gugur taun 457 S.M. Upama ieu dijadikeun titik mimiti, aya kasaluyuan anu sampurna dina nerapkeun sakabéh kajadian anu geus dinubuatkeun dina panarangan ngeunaan mangsa éta dina Daniel 9:25–27. Genep puluh salapan minggu, nyaéta 483 taun kahiji tina 2300 taun, kudu ngahontal ka Al Masih, Anu Diurapi; jeung baptisan Kristus sarta pangurapan-Na ku Roh Suci, dina taun 27 M., leres-leres nyumponan éta katerangan. Dina tengah minggu ka tujuh puluh, Al Masih kudu dipaéhan. Tilu satengah taun sanggeus baptisan-Na, Kristus disalibkeun, dina cinyusu taun 31 M. Tujuh puluh minggu, atawa 490 taun, ditangtukeun hususna pikeun urang Yahudi. Dina ahir mangsa ieu, éta bangsa ngesahkeun panolakan maranéhna ka Kristus ku cara nganiaya murid-murid-Na, sarta para rasul ngancik ka bangsa-bangsa sanés, dina taun 34 M. Ku kituna, sanggeus 490 taun kahiji tina 2300 taun éta réngsé, kari 1810 taun deui. Ti taun 34 M., 1810 taun ngahontal ka 1844. ‘Tuluy,’ ceuk malaikat, ‘bait suci bakal disucikeun.’ Sakabéh katerangan saméméhna tina éta nubuat geus kalaksanakeun tanpa ragu dina waktu anu geus ditangtukeun. Kalawan itungan ieu, sagalana écés tur saluyu, iwal ti yén teu katingali aya hiji kajadian anu nyocogkeun kana panyucian bait suci anu lumangsung dina taun 1844. Nolak yén éta poé-pocé réngsé dina waktu éta hartina nyieun sakabéh perkara jadi kacau, sarta ninggalkeun pamadegan-pamadegan anu geus diteguhkeun ku kacumponan nubuat anu teu bisa dibantah.

“Tapi Allah parantos mingpin umat-Na dina gerakan Advent anu agung; kakawasaan jeung kamulyaan-Na parantos ngiringan éta pagawéan, sarta Anjeunna moal ngantep éta mungkas

dina poék jeung kuciwa, nepi ka dicela minangka hiji gairah anu palsu jeung fanatik. Anjeunna moal ngantep firman-Na kasangkut dina mamang jeung kateupastian. Sanajan loba anu ninggalkeun itungan maranéhna anu baheula ngeunaan mangsa-mangsa nubuat, sarta mungkir kana kabeneran gerakan anu didasarkeun kana éta, anu séjén henteu daék ngantunkeun pokok-pokok iman jeung pangalaman anu dikuatkeun ku Kitab Suci jeung ku kasaksian Roh Allah. Maranéhna percaya yén dina nalungtik nubuat-nubuat maranéhna parantos nganut asas-asas panafsiran anu merenah, sarta yén jadi kawajiban maranéhna pikeun pageuh nyekel kana bebeneran-bebeneran anu geus kahontal, sarta neruskeun jalan panalungtikan Alkitab anu sarua. Kalawan doa anu daria maranéhna nalungtik deui kaayaan maranéhna, sarta ngulik Kitab Suci pikeun manggihan kasalahan maranéhna. Ku sabab maranéhna teu tiasa ningali aya kasalahan dina itungan maranéhna ngeunaan mangsa-mangsa nubuat, maranéhna dipingpin pikeun nalungtik leuwih taliti perkara tempat suci.” The Great Controversy, 409, 410.

Urang geus dibéré nyaho ku Sister White, dina petikan anu sarua tempat titingalian ngeunaan Walungan Ulai diidentifikasi, yén di dinya “is need of a much closer study of the Word of God.” Para teolog bakal nempatkeun jejer “prophetic periods” dina petikan saméméhna tina The Great Controversy, saolah-olah “prophetic periods” anu ku Sister White diwatesanan koméntarna téh nyaéta lima nubuat anu diwakilan dina nubuat dua rébu tilu ratus taun. Barina ogé, ceuk maranéhna, opat tina éta nubuat téh sacara husus dipedar dina petikan éta. Tapi hiji “much closer study” ngeunaan éta jejer némbongkeun yén istilah “prophetic periods” dina wangun jamak, dina tulisan-tulisan Sister White, leuwih merenah nuduhkeun kana dua nubuat anu kudu kaeusi dina 22 Oktober 1844.

Aya lima nubuat waktu anu husus nu ku Jibril dipedar ka Daniel, anu mangrupa bagian tina dua rébu tilu ratus taun. Nu kahiji nandakeun opat puluh salapan taun, nalika “jalan-jalan jeung témbok bakal diwangun deui dina mangsa kasusah.” Nu kadua nyaéta baptisan Kristus sanggeus opat ratus dalapan puluh tilu taun ti titik awal 457 SM. Nu katilu nyaéta panyaliban-Na; nu kaopat nandakeun iraha Injil bakal ditepikeun ka bangsa-bangsa lain dina ahir opat ratus salapan puluh taun anu dipisahkeun sacara husus pikeun bangsa Yahudi; sarta nu kalima, jeung ngan nu kalima, nubuat waktu, réngsé dina 22 Oktober 1844. Opat nubuat waktu saméméhna geus réngsé jauh saméméh 1844. Ku kituna, naon sabenerna anu dimaksud ku Sister White nalika anjeunna ngagunakeun ungkara “periode-periode nubuat” dina wangun jamak, anu baris mungkas dina 1844?

Nalika nyanghareupan kahuciwa anu kahiji tina pihak Millerites, manéhna nétélakeun jawaban kana patalékan éta:

“Kuring ningali umat Allah keur bungah pinuh ku pangharepan, bari ngarep-ngarep ka Gustina. Tapi Allah parantos netepkeun pikeun nguji maranéhna. Panangan-Na nutupan hiji kasalahan dina itungan mangsa-mangsa nubuat. Jalma-jalma anu keur ngarep-ngarep ka Gustina henteu manggihan kasalahan éta, jeung jalma-jalma anu pangpinterna anu ngalawan kana waktu éta ogé gagal ningalina. Allah parantos netepkeun yén umat-Na kudu ngalaman kuciwa. Waktuna kaliwat, jeung jalma-jalma anu parantos ngarep-ngarep kalayan suka cita kana Jurusalametna jadi sedih jeung patah sumanget, sedengkeun jalma-jalma anu henteu mikacinta kana datangna Yesus, tapi narima eta warta lantaran sieun, ngarasa bungah yén Anjeunna henteu sumping dina waktu anu diarep-arep. Pangakuan maranéhna henteu

mangaruhan hate sarta henteu nyucikeun hirup. Liliwatanana waktu éta kacida merenahna pikeun nembongkeun hate anu saperti kitu. Maranéhna anu pangheulana malik jeung ngaguyonkeun jalma-jalma anu sedih tur kuciwa, anu saéstuna mikacinta kana datangna Jurusalametna. Kuring ningali hikmah Allah dina nguji umat-Na jeung mere ka maranéhna hiji ujian anu nalungtik pisan pikeun manggihan saha waé anu bakal mundur sarta balik deui dina waktu panggeuing.”

“Isa jeung sakumna pasukan sawarga nenjo kalayan karunya jeung asih ka jalma-jalma anu kalayan harepan anu amis geus lila ngarep-ngarep ningali Anjeunna anu dipikanyaah ku jiwana. Para malaikat ngalayang di sabudeureun maranéhna, pikeun nguatkeun maranéhna dina jam pancobaan maranéhna. Jalma-jalma anu ngalalaworakeun narima pesen sawarga, ditinggalkeun dina poék, sarta murka Allah hurung ka maranéhna, ku sabab maranéhna henteu daék narima caang anu ku Mantenna geus dikirim ka maranéhna ti sawarga. Jalma-jalma anu satia éta, sanajan kacida kuciwa, anu henteu bisa ngartos naha Gustina henteu sumping, henteu diantep dina poék. Maranéhna deui dipingpin kana Alkitabna pikeun nalungtik kurun-kurun nubuat. Leungeun Gusti dipiceun tina angka-angka éta, sarta kasalahanana dijelaskeun. Maranéhna ningali yén kurun-kurun nubuat ngahontal ka taun 1844, sarta yén bukti anu sarua anu ku maranéhna geus diajukeun pikeun nembongkeun yén kurun-kurun nubuat réngsé dina taun 1843, ngabuktikeun yén éta baris mungkas dina taun 1844.” Early Writings, 235–237.

“Periode-periode nubuat” teh nya éta “periode-periode nubuat” anu “ngahontal ka 1844,” anu ku kaum Milleris mimitina dipercaya ngahontal ka 1843. “Periode-periode nubuat” anu ngahontal ka 1844 téh aya tilu “periode nubuat,” sarta sakabéhna digambarkeun dina tabél Habakuk. Salah sahiji tina tilu periode éta ngan saukur “nyentuh” 1844, sedengkeun dua deui ngahontal ka 22 Oktober 1844. Sarébu tilu ratus tilu puluh lima poé ngahontal nepi ka poé kahiji pisan taun 1844, nalika datang kuciwa kahiji kaum Milleris, sarta dimimitian mangsa tunda boh dina Habakuk pasal dua, boh dina misil sapuluh parawan dina Mateus dua puluh lima.

Dua rébu tilu ratus poé dina Daniel pasal dalapan ayat opat welas ngahontal ka 22 Oktober 1844, sarta dua rébu lima ratus dua puluh taun, tina “tujuh kali” ngalawan karajaan kidul Yuda, ogé réngsé di dinya. Palmoni ngenalkeun dirina minangka Nu Ajaib Pangitung dina ayat tilu welas Daniel dalapan, sarta “struktur” jeung “rancangan” nubuat anu tuluy dipidangkeun ku anjeunna ngawengku sahenteuna sapuluh ramalan waktu anu silih patalina.

Urang baris ngamimitian mertimbangkeun ieu bebeneran-bebeneran leuwih jero deui dina artikel salajengna.

“Kristus maparin ka dunya hiji pangajaran anu kudu dipahat dina pikiran jeung jiwa. ‘Jeung ieu hirup langgeng téh,’ saur Mantenna, ‘nya éta supaya maranéhna terang ka Anjeun, hiji-hijina Allah anu sajati, jeung ka Yesus Kristus, anu ku Anjeun geus diutus.’ Tapi Iblis ngalakukeun pagawean dina pikiran manusa, bari nyebut, Lakukeun ieu atawa éta kalakuan, mangka maranéh bakal jadi saperti allah-allah. Ku panalaran anu nipu manéhna mingpin Adam jeung Hawa sangkan maranéhna ragu kana firman Allah, sarta ngagantikeun tempatna ku hiji tiori anu nuntun kana palanggaran jeung kateu-taatan. Jeung sofistika na ayeuna ogé ngalakukeun naon anu geus dilakukeunana di Eden. Waktu Kristus sumping ka dunya urang,

Mantenna milih para pamayang anu handap asor jadi dasar garéja-Na. Ka murid-murid ieu Mantenna narékahan ngajelaskeun hakekat karajaan jeung misi-Na. Tapi daya pamahaman maranéhna anu kawates ngahalangan Mantenna. Maranéhna geus narima ajaran para ahli Taurat jeung urang Parisi, ku sabab éta loba tina naon anu maranéhna percanten téh henteu leres. Jeung sanajan Kristus miboga loba hal pikeun diucapkeun ka maranéhna, maranéhna henteu sanggup ngadangu loba tina naon anu kacida dipikahayang ku Mantenna pikeun ditepikeun.”

“Kristus mendakan para agamawan dina mangsa ieu kacida pinuhna ku pamadegan-pamadegan anu sesat, nepi ka teu aya deui rohangan dina pikiran maranéhna pikeun narima bebeneran. Ku atikan anu dipasihkeun, para guru nyampurkeun pamadegan-pamadegan ti pangarang-pangarang kafir. Ku kituna maranéhna geus nyebarkeun jukut liar dina pikiran para nonoman. Maranéhna ngedalkeun pamadegan-pamadegan anu henteu pantas ditepikeun ka nu ngora boh ka nu kolot, bari henteu kungsi mikirkeun rupa bibit naon anu keur ditebar ku maranéhna, atawa kana panén naon anu engké kudu dikumpulkeun ku maranéhna minangka hasilna.” Review and Herald, July 3, 1900.